

derpaa blev en Anden, man fik at gjøre med. Beføstningen ved de to Forslag vil jo væsentlig blive den samme; men jeg kan ikke negte, at jeg bestemt tilraader at holde paa Sparekassensinspektøren. Det er soleklart, at, naar en Mand har bestjæftiget sig med dette Forhold i nogle Aar, vil han have en større Færdighed i og et mere praktisk Blik for at sætte sig ind i Sparekassernes Virksomhed end en Mand, der skifter efter 1, 2 eller 3 Aars Forløb, og jeg tilraader altsaa at tage Sparekassensinspektøren. Der er et andet omstridt Spørgsmaal, der er fremkommet ved, at der er enkelte Medlemmer af Udvalget, som have skiftet sig fra Flertallet med Hensyn til Bestemmelsen om, hvorvidt denne Inspektør skal have Lov til at besøge alle Sparekasser i Landet eller ei. Der er et Par Medlemmer, som have ment, at han ikke skulde have Lov til paa Stedet at efterse de Sparekasser, hvis Bestyrelser vare valgte enten af Garanterne, Interessenterne eller Sparerne. Jeg skal indrømme, at jeg tror, at et saadant Efterhyn ikke er fornødent ved de fleste af disse Sparekasser, thi de ere i Reglen interesserede i at have saa gode Bestyrelser som mulig og dygtige Revisorer, der, fordi de selv ere interesserede i Kassen, ville have Indseende med, at der intet Forkert sker fra Bestyrelsens Side. Men paa den anden Side kan jeg ikke negte, at jeg tror, at en Bestemmelse om, at disse Sparekasser ikke skulde være underkastede det stedbige Efterhyn, vil være til Skade for disse Sparekasser. Naaget jeg selv er Bestyrer af en saadan Sparekasse, vilde jeg ikke ønske, at man fik en saadan Bestemmelse ind i Loven, thi det kunde maaske føre til, at Folk vilde faae mere Lillid til de Sparekasser, som bleve eftersete af Inspektørerne, og at man vilde sige, at, skjøndt de Interesserede selv valgte Bestyrelsen og Revisionen ved de Sparekasser, som ikke bleve eftersete, tog man det dog maaske ikke saa nøie der. Jeg tror ikke, at Efterhynet i Virkeligheden vil have Noget at betyde med Hensyn til den Sikkerhed, som disse Sparekasser afgive, thi de ere baserede saaledes, at Sikkerheden er god nok, men jeg tror, at det med Hensyn til Lilliden vil have Meget at betyde, at denne Inspektør efterser disse Kasser. Jeg vil altsaa tillade mig at raade de arede Forslagsstillere til at tage deres Forslag tilbage, i andet Fald tror jeg, at de maa finde dem i, at Thinget forkaster det. Det første af de Punkter i Lovforslaget, som har fremkaldt Betænkelighed hos mig, findes i § 3, hvor Vedtægterne ere omtalte. Det fremgaar klart, at det ikke er Ministeren eller, om man vil, Inspektøren, der skal stadfæste disse Vedtægter; i den Retning var der vistnok en Misforstaaelse fra den arede Ministers Side. Men jeg kan ikke negte, at efter de Udtalelser, som fremkom fra den arede Ordfører igaar,

frygter jeg for, at man indirekte vil naae det samme Maal, nemlig at de skulde stadfæstes. Den arede Ordfører udtalte, at man egentlig vilde naae det Samme, som den arede Minister har tilsigtet. Jeg har tidligere udtalt, at jeg var imod alle Bestemmelser, som grebe ind i Sparekassernes egentlige Forretningsvirksomhed, og der er her en Bestemmelse, som, saavidt jeg kan se, vil gribe forstyrrende ind i flere af Landets Sparekassers Love, forsaavidt nemlig Bestemmelsen her skal opfattes saaledes, at der i Vedtægterne skal siges, at saa og saa stor Rente er der bestemt. Der er nemlig mange af Sparekasserne, som, uagtet de kun give de regelmæssige 4 pCt., ikke have optaget dette i de Vedtægter, som ere gjældende for dem, og som i Sparekassereguleringerne ere indførte som Kontraktbestemmelser mellem Sparerne og Bestyrelsen; man har derimod en Bestemmelse om, at det er Generalforsamlingen, der skal bestemme, hvor stor en Rente der skal udbetales. Skulde nu de i Sparekassereguleringerne optagne Vedtægter være reviderede saaledes, som § 3 forlanger, nemlig at der i dem skal staa, hvor stor en Rente Sparekassen for Liden giver, saa kunde jeg vel i og for sig maaske ikke have Noget derimod, men jeg veed af Erfaring — jeg staaer selv i Spidsen for en Sparekasse — at der er mangfoldige Sparekasserevedtægter, der sige, at Renten bestemmes af Generalforsamlingen, saa at altsaa denne Rente kan forandres under værende Konjunkturer, og Bestemmelsen i § 3 vil altsaa komme i Strid med mange eksisterende Sparekassers Love. Der er ogsaa en anden Indvending, jeg har at gjøre med Hensyn til Redaktionen, nemlig at der staaer, at der skal findes en Bestemmelse om „Overfludet eller Reserveresonden“. Det er, som om man tænkte sig, at der ikke kunde være baade Overflud og Reserveresonden i samme Kasse. Der kan være begge Dele. Jeg vilde foretrække, at der stod: „Overflud og Reserveresonden“; der er jo flere Kasser, hvor man i en vis Forstand har begge Dele. Jeg har altsaa nogen Betænkelighed ved disse Bestemmelser i § 3. Det er ikke afgjørende Indvendinger, men jeg tror, at de f. Ex. ville komme i Kollision med en Mængde Sparekasselove, hvis de skulde opfattes saaledes, at en Rente af en bestemt Størrelse skal fastsættes i Vedtægterne. Den anden Bestemmelse, jeg træffer paa, og som ogsaa vil komme i Kollision med en Mængde Sparekasselove, er § 6, der giver en Mængde Sparekasserebestyrelser en langt større Myndighed, end de hidtil have haft, i alt Fald vil Bestyrelsen af den Sparekasse, jeg er Medlem af — og jeg kjender mange andre, der ere oprettede paa lignende Maade, og hvis Love i det Væsentlige ere i Overensstemmelse med den, hvormed jeg har at gjøre — faae en større Myndighed, end den hidtil har haft, idet det jo nu alene er det vedkommende Tilfyn, hvorved jeg sigter